

GEBOUW ANTON, STRIJP-S, EINDHOVEN

PAUL DIEREN

JOOST ROEFS

DIEDERENDIRRIX
ARCHITECTUUR &
STEDENBOUW
EINDHOVEN

“WE ZOEKEN VEELAL DE GRENZEN VAN HET MATERIAAL OP”

Eigenlijk kom je superlatieven te kort bij de beleving van het resultaat van de transformatie van het voormalige SBP-gebouw op het Eindhovense Strijp-S. De oude Philips-fabriek, nu Gebouw Anton, is een rijksmonument verwijzend naar een roemrucht industrieel verleden. Maar de architecten Paul Dieren en Joost Roefs van diederendirrix Architectuur & Stedenbouw hebben van het gebouw een monument voor de toekomst gemaakt.

Vervolg op pagina 12 >

“BOVENOP HET DAK IS EEN
WEELDERIGE DAKTUIN
GECREËRD ALS SOCIALE
BUITENRUIMTE.”

En daarmee is direct de ziel blootgelegd van deze indrukwekkende metamorfose: respect voor het industrieel verleden verpakt in een geheel eigen en intelligente visie. Leidraad voor het in- en uitwendige ontwerp is volgens beide architecten de oorspronkelijke robuuste esthetiek van het gebouw geweest.

Aluminium muurafdekkappen

Beslotenheid heeft plaatsgemaakt voor ontmoeten. Daar waar in de Philips-periode er nauwelijks contact bestond tussen de verschillende verdiepingen hebben Diederer en Roefs door middel van onder meer het aanbrengen van vijf ellipsvormige trappenhuisen een oplossing gecreëerd, waarin bewoners, werknemers en bezoekers elkaar kunnen ontmoeten. Bovenop het dak is een weelderige daktuin gecreëerd als sociale buitenruimte. Op het dak komen drie van de vijf ellipsvormige schachten uit in een opvallende glazen dakopbouw. Deze zijn voorzien van slank geprofileerde en gesegmenteerde aluminium muurafdekkappen. “We zoeken wat dat betreft veelal de grenzen op van het materiaal dat we in onze ontwerpen opnemen”, zegt Joost Roefs. “In dit geval is dat aluminium.” Volgens Paul Diederer geldt dat ook voor de enorme vensters. “Als we grote ramen willen, dan willen we ze ook zo groot mogelijk. Hiervoor hebben we speciale, ranke aluminium profielen laten ontwikkelen. Als de ramen naar buiten toe open draaien, dan zijn het net vinnen op het gebouw. Weer- en windbestendig overigens.”

Slank geprofileerde kozijnen

Gebouw Anton is een centrum voor wonen, werken en creëren, voorzien van een commerciële plint (Diederer: “Zo geven we iets terug aan de omgeving”), kantoren en vrij indeelbare lofts van 50 en 80 vierkante meter. Die lofts zijn voorzien van enorme raampartijen. Met slank geprofileerde aluminium kozijnen. Daar waar de oude stalen kozijnen hergebruikt (en geres-

taureerd) konden worden is dat ook gebeurd. Deze stalen kozijnen zijn aan de binnenzijde voorzien van een aluminium condensgoot, die evenwijdig aan de aluminium vensterbank loopt. Tevens zijn bij verschillende ramen aluminium dagkanten toegepast. Het is knap hoe de architecten erin geslaagd zijn door fijnzinnige, zelfs ingetogen ingrepen aan het interieur en exterieur het oorspronkelijke karakter van het gebouw te behouden. Meest ingrijpende exterieuraanpassing is, althans voor het oog, de golvende aluminium luifel aan de voorzijde. Ook de dakrand, die de gigantische daktuin begrenst, is voorzien van aluminium muurafdekkappen.

Transformatie

Maar het gaat om een transformatie, een bijzondere metamorfose. Want daar waar subtiele ingrepen de ‘nieuwe’ gevels kenmerken, is er binnen de muren flink huisgehouden. De vijf ellipsvormige vides met steektrappen die de verschillende niveaus met elkaar verbinden, springen wat dat betreft het meest in het oog. Vanaf de trappen heb je altijd contact met de verdieping boven en onder je. Een bijzonder contrast vormen de ronde vormen van deze portalen met de hoekige en rechte lijnen van de oorspronkelijk bouw. Het oorspronkelijk karakter is ook in het interieur terug te vinden, waar - tot zelfs in de lofts - de oorspronkelijk betonnen wanden, pilaren en plafonds zijn behouden.

Gebouw Anton is een gebouw dat je echt moet ontdekken. Het is ogenschijnlijk een complexe transformatie geweest, maar uitgevoerd met een verbluffende logica. Maar wel een logica die uitgaat van de oorspronkelijke kracht van het gebouw, zoals Paul Diederer het noemt en waarin het verleden respectvol meegenomen is naar het heden voor een nieuwe toekomst. En om hernieuwd post te vatten in het collectieve geheugen van de Eindhovenaren.

